

להפירוני

סימי פיטרס by Source Sheet

רות ב': א'-כ"ג

(א) וְלִנְעָמִי (מידע) [מודע] לְאִישׁוֹהָ אִישׁ גְּבוּר חֵיל מִמְשַׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁמוֹ בְּעֻז: (ב) וַתֹּאמֶר רות המואביה אל-נעמי אלכה-נא השדה ואלקטה בשבלים אחר אשר אמצא-טן בעיניו ותאמר לה לכי בתי: (ג) ותלך ותבוא ותלקט בשדה אחר הקוצרים ויקר מקרה חלקת השדה לבעז אשר ממשפחת אלימלך: (ד) והנה-בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים יהנה עמכם ויאמרו לו יברכה יהוה: (ה) ויאמר בעז לנעריו הנצב על-הקוצרים למי הנערה הזאת: (ו) ויען הנער הנצב על-הקוצרים ויאמר נערה מואביה היא השבה עם-נעמי משדני מואב: (ז) ותאמר אלקטה-נא ואספתי בעמרים אחר הקוצרים ותבוא ותעמוד מאז הבקר ועד-עתה ונה שבתה הבית מעט: (ח) ויאמר בעז אל-רות הלוא שמעת בתי אל-תלכי ללקט בשדה אחר וגם לא תעבורי מנה וכה תדבקין עם-נערתי: (ט) עיניך בשדה אשר-יקצרון והלכת אחריהן הלוא צניתי את-הנערים לבלתי נגעך וצמת והלכת אל-הפלים ושתית מאשר ישאבון הנערים: (י) ותפל על-פניה ותשתחו ארצה ותאמר אליו מדוע מצאתי חן בעיניך להפירוני ואנכי נכריה: (יא) ויען בעז ויאמר לה הגד הגד לי כל אשר-עשית את-חמותך אחר מות אישך ותעזבי אביך ואמך וארץ מולדתך ותלכי אל-עם אשר לא-יזעק תמול שלשום: (יב) ישלם יהוה פעלך ותהי משפרתך שלמה מעם יהוה אלהי ישראל אשר-באת לחסות תחת-כנפיו: (יג) ותאמר אמצא-טן בעיניך אדוני כני נחמתני וכי דברת על-לב שפחתך ואנכי לך אהלה פאסת שפחתך: (יד) ויאמר לה בעז לעת האכל גשמי הלם ואכלת מו-הלחם וטבלת פתך בתמץ ותשלב מצד הקוצרים ויצבט-לך קלי ותאכל ותשבע ותתר: (טו) ותקם ללקט ויצו בעז את-נעריו לאמר גם בין העמרים תלקט ולא תכלימוה: (טז) וגם של-תשלו לך מו-הצבתים ועזבתם ולקטה ולא תגערוי-בה: (יז) ותלקט בשדה עד-הערב ותחבט את אשר-לקטה ויהי כאיפה שערים: (יח) ותשא ותבוא העיר ותרא חמותה את אשר-לקטה ותוצא ותתן-לה את אשר-הותרה משבעה: (יט) ותאמר לה חמותה איפה לקטת היום ואנה עשית יהי מכירך ברוך ותגד לחמותה את אשר-עשתה עמו ותאמר שם האיש אשר עשיתי עמו היום בעז: (כ) ותאמר נעמי לכלתה ברוך הוא ליהוה אשר לא-עזב חסדו את-החיים ואת-המתים ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש מגאלנו הוא: (כא) ותאמר רות המואביה גם | כ-אמר אלי עם-הנערים אשר-לי תדבקין עד אם-כלו את כל-הקציר אשר-לי: (כב) ותאמר נעמי אל-רות כלתה טוב בתי כני תצאי עם-נערותיו ולא יפגעו-בך בשדה אחר: (כג) ותדבק בנערות בעז ללקט עד-פלות קציר-השערים וקציר הקטנים ותשב את-חמותה:

רש"י על רות ב':א'

מידע. קרוב. בן אחיו של אלימלך היה. אמרו רבותינו זכרונם לברכה, אלימלך ושלמון אבי בעז ופלגי אלמני הגואל ואבי נעמי כלם בני נחשון בן עמינדב היו, ולא הועילה להם זכות אבותם בצאתם מארץ לחוצה לארץ:

יבמות ע"ו ב

מתני' עמוני ומואבי אסורים ואיסורן איסור עולם אבל נקבותיהם מותרות מיד מצרי ואדומי אינם אסורים אלא עד שלשה דורות אחד זכרים ואחד נקבות רבי שמעון מתיר את הנקבות מיד אמר רבי שמעון קל וחומר הדברים ומה אם במקום שאסר את הזכרים איסור עולם התיר את הנקבות מיד מקום שלא אסר את הזכרים אלא עד שלשה דורות אינו דין שנתיר את הנקבות מיד אמרו לו אם הלכה נקבל ואם לדין יש תשובה אמר להם לא פי הלכה אני אומר גמי מנא הני מילי אמר רבי יוחנן דאמר קרא וכראות שאול את דוד יוצא לקראת הפלשתי אמר אל אבנר שר הצבא בן מי זה הנער אבנר ויאמר אבנר חי נפשה המלך אם ידעתי ולא ידע ליה והכתיב ויאהבהו מאד ויהי לו נושא פלים אלא אאבוה קא משאיל ואביו לא ידע ליה והכתיב והאיש בימי שאול זקן בא אנשים ואמר רב ואיתימא רבי אבא זה ישי אבי דוד שנקנס באוכלוסא ויצא באוכלוסא הכי קאמר שאול אי מפרץ אתי אי מזרח אתי אי מפרץ אתי מלכא הני שהמלך פורץ לעשות דרך ואין ממחין בידו אי מזרח אתי חשיבא בעלמא הני מאי טעמא אמר ליה שאל עליה דכתיב וילבש שאול את דוד מדיו כמדתו וכתיב ביה בשאול משכמו ומעלה גבוה מכל העם אמר ליה דואג האדומי עד שאמה משאיל עליו אם הגון הוא למלכות אם לאו שאל עליו אם ראוי לבא בקהל אם לאו מאי טעמא דקאתי מרות המואביה אמר ליה אבנר תנינא עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית אלא מעתה ממזר ולא ממזרת ממזר כתיב מום זר מצרי ולא מצרית שאני הכא דמפרש טעמא דקרא על אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים דרכו של איש לקדם ולא דרפה של אישה לקדם הנה להם לקדם אנשים לקראת אנשים ונשים לקראת נשים אישתיק מיד ויאמר המלך שאל אתה בן מי זה העלם התם קרי ליה נער הכא קרי ליה עלם הכי קא אמר ליה הלכה נתעלמה ממך צא ושאל בבית המדרש שאל אמרו ליה עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית

יבמות ע"ז א

אקשי להו דואג כל הני קושיותא אישתיקו בעי לאכרוזי עליה מיד ועמשא בן איש וישמו יתרא הישראלי אשר בא אל אביגל בת נחש וכתוב יתר הישמעאלי אמר רבא מלמד שחגר חרבו פישמעאל ואמר כל מי שאינו שומע הלכה זו ידקר בחרב כף מקופלני מבית דינו של שמואל הרמתי עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית ומי מהימן והאמר רבי אבא אמר רב

כָּל תַּלְמִיד חָכֵם שְׁמוּרָה הִלְכָה וּבָא אִם קוֹדֵם מַעֲשֵׂה אַמְרָה שׁוֹמְעִין לוֹ וְאִם לֹא אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ שְׂאֵנִי הֵכָא דְהָא שְׁמוּאֵל וּבֵית דִּינֹו קֵיִים מְכַל מְקוֹם קְשִׁיָּא הֵכָא תַרְגִּימוּ כָּל כְּבוּדָה בֵּת מְלָךְ פְּנִימָה בְּמַעְרָבָא אַמְרִי וְאִתִּימָא רַבִּי יִצְחָק אָמַר קָרָא וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אֵיךְ שָׂרָה אֲשַׁתְּךָ וְגוֹ' כְּתִנְאֵי עֲמוּנִי וְלֹא עֲמוּנִית מוֹאֲבִי וְלֹא מוֹאֲבִית דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר עַל דְּבַר אֲשֶׁר לֹא קִדְמוּ אֶתְכֶם בְּלִחָם וּבַמִּים דְּרַפּוּ שָׁל אִישׁ לְקִדְם וְכוּ' דְרַשׁ רַבָּא מֵאֵי דְכְּתִיב פִּתְחֵת לְמוֹסְרֵי אָמַר דְּוֹד לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רַבּוּנוּ שָׁל עוֹלָם שְׁנֵי מוֹסְרוֹת שְׁהִיוּ עָלַי פִּתְחֵתִם רוּחַ הַמּוֹאֲבִיָּה וְנִעְמָה הָעֲמוּנִית דְרַשׁ רַבָּא מֵאֵי דְכְּתִיב רַבּוֹת עָשִׂיתְ אֶתְּהָ ה' אֱלֹהֵי נַפְלְאוֹתֶיךָ וּמַחְשְׁבוֹתֶיךָ אֵלָינוּ אֵלֵי לֹא נֶאֱמַר אֱלֹא אֵלֵינוּ מְלַמֵּד שְׁהִיָּה רַחֲבָעַם יוֹשֵׁב בְּחִיקוֹ שָׁל דְּוֹד אָמַר לוֹ עָלַי וְעָלֶיךָ נֶאֱמָרוּ שְׁתֵּי מִקְרָאוֹת הַלְלוּ

רוּת רַבָּה ה':ו'

וַיֹּאמֶר לָהּ בַעַז לְעַת הָאֵכֶל גִּשְׁי הֵלֵם (רוּת ב, יד), רַבִּי יוֹחָנָן [נ"א רַבִּי יוֹנָתָן] פִּתְרַה בְּהַ שְׁתֵּי שְׁטִין מְדַבֵּר בְּדוֹד, גִּשְׁי הֵלֵם, קְרוּבֵי לְמַלְכוּת, וְאֵין הֵלֵם אֱלֹא מַלְכוּת, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (שְׁמוּאֵל ב ז, יח): כִּי הִבֵּאתִנִּי עַד הֵלֵם. וְאֶכְלֶת מִן הַלֶּחֶם, זו לְחֻמָּה שָׁל מַלְכוּת. וְטַבְלַת פִּתְּךָ בְּחֻמְךָ, אֵלֹו הִיסוּרִין, שְׁנַאֲמַר (תְּהִלִּים ו, ב): ה' אֵל בְּאֶפְרַיִם תּוֹכִיחֵנִי. וְתִשָּׁב מִצַּד הַקְּצָרִים, שְׁנוּצְדָה מְמַנּוּ הַמַּלְכוּת לְשַׁעָה, דְאָמַר רַב הוּנָא כָּל אוֹתָן שְׁשֵׁה חֲדָשִׁים שְׁהִיָּה דְּוֹד בּוֹרַח מְפָנִי אֲבִשְׁלוּם לֹא עָלוּ מִן הַמַּנְיָן, שְׁהִיָּה מִתְּכַפֵּר לוֹ בְּשַׁעֲרָה כְּהִדְיוּט. וַיִּצְבֹּט לָהּ קָלִי, שְׁחַזְרָה לוֹ מַלְכוּתוֹ, שְׁנַאֲמַר (תְּהִלִּים כ, ז): עֲתָה יַדְעֵתִי כִּי הוֹשִׁיעַ ה' מִשִּׁיחוֹ. וְתֹאכַל וְתִשָּׁבַע וְתִתֵּר, אוֹכַל בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאוֹכַל לִימּוֹת הַמַּשִּׁיחִים, וְאוֹכַל לְעַתִּיד לְבוֹא.

דְּבַר אַחַר, גִּשְׁי הֵלֵם, מְדַבֵּר בְּשַׁלְמָה, גִּשְׁי הֵלֵם, קְרוּבֵי לְמַלְכוּת. וְאֶכְלֶת מִן הַלֶּחֶם, זו לְחֻמָּה שָׁל מַלְכוּת. שְׁנַאֲמַר (מְלָכִים א ה, ב): וַיְהִי לָחֶם שְׁלֹמֹה לְיוֹם אֶחָד. שְׁלֹשִׁים כֹּר סִלַּת וְשִׁשִּׁים כֹּר קִמַּח. וְטַבְלַת פִּתְּךָ בְּחֻמְךָ, זֶה לְכָלוּף מַעֲשִׂים. וְתִשָּׁב מִצַּד הַקְּצָרִים, שְׁנוּצְדָה לוֹ מַלְכוּתוֹ לְשַׁעָה, דְאָמַר רַבִּי יוֹחָאֵי בַר חֲנִינָא מְלָאךְ יָרַד בְּדַמּוּת שְׁלֹמֹה וַיִּשָּׁב לוֹ עַל כְּסָאוֹ. וְהִיָּה מְחַזְרָא שְׁלֹמֹה עַל פִּתְחֵי יִשְׂרָאֵל וְאוֹמַר (קְהֵלֵת א, יב): אֲנִי קְהֵלֵת [בֶּן דּוֹד] הִיִּיתִי מְלָךְ עַל יִשְׂרָאֵל בִּירוּשָׁלַיִם, מָה הִיָּתָה אַחַת מֵהֵן עוֹשָׂה, הִיָּתָה נוֹתְנַת לְפָנָיו קְעָרָה שָׁל גְּרִישִׁין וּמִכָּה אוֹתוֹ. בְּקִנְיָה עַל רֹאשׁוֹ וְאוֹמַרְתָּ לוֹ וְלֹא שְׁלֹמֹה יוֹשֵׁב עַל כְּסָאוֹ וְאֶתְהָ אוֹמַר אֲנִי שְׁלֹמֹה מְלָךְ יִשְׂרָאֵל. וַיִּצְבֹּט לָהּ קָלִי, שְׁחַזְרָה לוֹ מַלְכוּתוֹ. וְתֹאכַל וְתִשָּׁבַע וְתִתֵּר, אוֹכַל בְּעוֹלָם הַזֶּה, אוֹכַל לִימּוֹת הַמַּשִּׁיחִים, אוֹכַל בְּעוֹלָם הַבָּא.

דְּבַר אַחַר, גִּשְׁי הֵלֵם, מְדַבֵּר בְּחֻזְקִיהוּ...

דְּבַר אַחַר, גִּשְׁי הֵלֵם, מְדַבֵּר בְּמִנְשָׁה...

דְּבַר אַחַר, מְדַבֵּר בְּמִלָּה הַמְּשִׁיחַ...

דְּבַר אַחַר, גִּשְׁי הַלֵּם, מְדַבֵּר בְּבִעוּז, קְרוּבֵי לְהִקָּא, וְאַכְלֵת מִן הַלֶּחֶם, זֶה לַחֲמֵן שֶׁל קוֹצָרִים. וְטַבְלַת פֶּתַח בַּחֲמִץ, דְּרַף הַקּוֹצָרִים לְהִיוֹתוֹן טוֹבְלִין בַּחֲמִץ פֶּתַח, אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן מִכָּאן שֶׁמוֹצִיאִין מִיְּגִי חֲמֻצָּנִין לְגִרְנוֹת. וְתִשָּׁב מִצַּד הַקּוֹצָרִים, בְּצַד הַקּוֹצָרִים וְדָאֵי. וַיִּצְבֹּט לָהּ קָלִי, קָלִיל זְעִיר בְּשִׁמְי אֲצָבְעוֹתָיו. אָמַר רַבִּי יִצְחָק אֵת שְׁמַע מִיְּנָה תְּרַמִּי, אוֹ בְּרַכָּה שְׁרַתָּה בְּאֲצָבְעוֹתָיו שֶׁל אוֹתוֹ צְדִיק, אוֹ בְּרַכָּה שְׁרַתָּה בְּמַעְיָה שֶׁל אוֹתָהּ צְדָקָת, מִמָּה דְכַתִּיב: וְתֹאכַל וְתִשָּׁבַע וְתִתֵּן, נִרְאִין הַדְּבָרִים שֶׁהַבְּרַכָּה שְׁרַתָּה בְּמַעְיָה שֶׁל אוֹתָהּ צְדָקָת. אָמַר רַבִּי יִצְחָק בַּר מְרִיּוֹן בָּא הַפְּתוּב לְלַמְּדָה שֶׁאֵם אָדָם עוֹשֶׂה מְצוּהָ יַעֲשֶׂנָה בְּלִבָּב שְׁלֵם, שֶׁאֵלּוּ הָיָה רְאוּבֵן יוֹדֵעַ שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַתִּיב עָלָיו (בְּרַאשִׁית לז, כא): וַיִּשְׁמַע רְאוּבֵן וַיִּצְיִלְהוּ מִיָּדָם, בְּכַתְּפוֹ הָיָה מוֹלִיכֵם אֲצֵל אֲבִיו. וְאֵלּוּ הָיָה יוֹדֵעַ אֲהֲרֹן שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַתִּיב עָלָיו (שְׁמוֹת ז, יד): הִנֵּה הוּא יֵצֵא לְקַרְאֲתָהּ בְּתַפִּים וּבְמַחֲוֹלוֹת הָיָה יוֹצֵא לְקַרְאֲתוֹ. וְאֵלּוּ הָיָה יוֹדֵעַ בְּעוֹז שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַתִּיב עָלָיו: וַיִּצְבֹּט לָהּ קָלִי וְתֹאכַל וְתִשָּׁבַע וְתִתֵּן, עֲגָלוֹת מְפֻטָּמוֹת הָיָה מְאַכִּילָהּ. רַבִּי פֶּהוּ וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ דְּסַכְנִין בְּשֵׁם רַבִּי לְוִי לְשַׁעֲבַר הָיָה אָדָם עוֹשֶׂה מְצוּהָ וְהַנְּבִיא כּוֹתְבָהּ, וְעַכְשָׁיו כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה מְצוּהָ מִי כּוֹתְבָהּ, אֵלֶיהוּ כּוֹתְבָהּ וּמִלָּה הַמְּשִׁיחַ וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חוֹתֵם עַל יְדֵיהֶם, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (מְלָאכִי ג, טז): אֲזַ נְדַבְּרוּ יִרְאֵי ה' אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְגו'.